

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 700/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti BENC, s. r. o., Jesenná 8, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 440/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti BENC, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 440/2012 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Spoločnosti BENC, s. r. o., priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť spoločnosti BENC, s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Michala Fecil'aka, Jesenná 8, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2016 doručená s'ťažnosť spoločnosti BENC, s. r. o., Jesenná 8, Prešov (ďalej len „s'ťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 440/2012 (ďalej len „namietané konanie“).

2. S'ťažovateľka uviedla, že ako žalobkyňa sa žalobou z 31. augusta 2010 domáhala proti žalovanému – Generali Slovensko poisťovňa, a. s. (ďalej len „žalovaný“), zaplata sumy 17 863,80 € s príslušenstvom z titulu nezaplateného poistného plnenia v zmysle uzavretej poistnej zmluvy. Súdne konanie bolo vedené Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), ktorý vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 17 C 122/2011 z 24. mája 2012 tak, že žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku podala s'ťažovateľka 13. júla 2012 odvolanie, a preto bol predmetný súdny spis doručený krajskému súdu 13. septembra 2012.

3. Sťažovateľka niekoľkokrát žiadala krajský súd o nariadenie termínu pojednávania, a to podaniami z 29. mája 2014, 23. marca 2015 a 10. júna 2016, na ktoré krajský súd nereagoval. Z dôvodu nečinnosti krajského súdu v namietanom konaní podala sťažovateľka 14. októbra 2016 sťažnosť na prieťahy v konaní, keďže odo dňa doručenia súdneho spisu krajskému súdu už uplynula lehota viac ako štyri roky a krajský súd v predmetnej právnej veci nevykonal žiaden úkon.

4. Sťažovateľka ku kritériám, ktoré ústavný súd hodnotí pri posudzovaní prieťahov v konaní, uviedla, že v danom prípade ide o štandardnú obchodnoprávnu vec patriacu do bežnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Aj zo skutkového stavu veci je nesporné, že nejde o právne zložitú vec, ktorá by vykazovala črty mimoriadnej faktickej zložitosti. Ani správanie sťažovateľky (a ani žalovaného) nemalo vplyv na prieťahy v namietanom konaní. V danom prípade krajský súd viac ako štyri roky nevykonal žiaden úkon bez existencie objektívneho dôvodu. Táto doba je podľa názoru sťažovateľky neprimerane dlhá a neospravedlňiteľná.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 440/2012 porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikáže krajskému súdu v namietanom konaní konať bez zbytočných prieťahov, sťažovateľke prizná primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 363,79 €.

6. Na základe výzvy ústavného súdu krajský súd doručil ústavnému súdu 9. novembra 2016 list sp. zn. Spr. 2254/16 zo 7. novembra 2016 adresovaný sťažovateľke, ktorým jej oznamuje, že prešetril jej sťažnosť na prieťahy v namietanom konaní a dospel k záveru, že jej sťažnosť je dôvodná.

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady pre prijatie sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie, a preto ju

uznesením č. k. I. ÚS 700/2016-13 z 23. novembra 2016 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

8. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 29. novembra 2016 predsedu krajského súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti a jej prijatiu na ďalšie konanie.

9. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 3577/16 doručenom ústavnému súdu 14. decembra 2016 faxom a následne 21. októbra 2016 poštou uviedol, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci, a ďalej okrem iného uviedol:

„Dňa 07.12.2016 som požiadal JUDr. Katarínu Javorčíkovú, predsedníčku senátu 14Co tunajšieho súdu, o vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti. Táto vo svojom vyjadrení zo dňa 12.12.2016 uviedla, že sťažnosť sťažovateľky považuje za opodstatnenú a skonštatovala, že vec bola Krajskému súdu v Bratislave predložená dňa 13.09.2012 na prejednanie odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 17C/122/2011-350 zo dňa 12.09.2012, pričom je pravdou, že žalobca opakovane žiadal o nariadenie pojednávania vo veci. Prvýkrát žalobca požiadal o prejednanie veci vo svojom vyjadrení zo dňa 29.05.2014. Na túto žiadosť tunajší súd nereagoval z dôvodu, že bola súčasťou jeho vyjadrenia k veci a unikla pozornosti JUDr. Edity Szabovej, členky senátu, ktorá mala vec v rámci senátu pridelenú. Žalobca druhýkrát žiadal o prejednanie veci podaním zo dňa 23.3.2015. Ani na túto jeho žiadosť mu nebola informácia o stave konania nedopatrením zaslaná. Tretia žiadosť bola tunajšiemu súdu doručená dňa 13.06.2016, krátko pred nástupom JUDr. Edity Szabovej na päťtýždňovú dovolenku, kedy v dôsledku plnenia iných pracovných povinností nestihla na ňu reagovať. Následne už na žiadosť nereagovala, pretože dňa 26.10.2016 bolo vo veci na deň 22.11.2016 nariadené pojednávanie. Na uvedenom pojednávaní bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny.“

V závere svojho vyjadrenia JUDr. Katarína Javorčíková uviedla, že predmetná vec nebola prejednaná v optimálnej lehote z dôvodu, že senát 14Co dlhodobo pracuje s vysokým počtom vecí.

K uvedenému stanovisku predsedníčky senátu 14 Co tunajšieho súdu nemám čo dodať.“

10. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k vyjadreniu predsedu krajského súdu doručenom ústavnému súdu 28. decembra 2016 uviedol:

„K veci uvádzam, že aj zo samotného vyjadrenia Krajského súdu v Bratislave z 13.12.2016, ktoré obsahuje aj vyjadrenie predsedníčky senátu 14 Co Krajského súdu v Bratislave JUDr. Kataríny Javorčíkovej vyplýva, že ústavná sťažnosť spoločnosti BENC, s.r.o., zo dňa 28.10.2016 je v celom rozsahu dôvodná.

Zároveň Vám z povereniu môjho klienta – sťažovateľa oznamujem, že sťažovateľ súhlasí, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania.“

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

13. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

14. Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

17. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

18. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

19. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

20. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa CSP), resp. účastníkov konania (podľa CMP) a iných osôb. V zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správnym súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

21. Napríklad povinnosť súdu konať bez priet'ahov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

22. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prier'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

23. Predmetom konania pred krajským súdom je odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 17 C 122/2011 z 24. mája 2012, ktorým zamietol jej návrh proti žalovanému o zaplatenie sumy 17 863,80 € s príslušenstvom z titulu poskytovania poistného plnenia v dôsledku poistnej udalosti, ku ktorej došlo 8. mája 2007 na motorovom vozidle. Ústavný súd konštatuje, že ide o štandardnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľkou a krajským súdom, ani so zreteľom na povahu veci ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o jej právnej či faktickej zložitosti.

24. Správanie sťažovateľky ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prier'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľky, ktorá opakovane žiadala krajský súd o nariadenie pojednávania vo veci.

25. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného krajského súdu v napadnutom konaní.

26. Zo sťažnosti, spisového materiálu, ako aj vyjadrenia predsedu krajského súdu vyplýva, že spis okresného súdu bol spolu s odvolaním sťažovateľky predložený krajskému súdu 13. septembra 2012. Po uplynutí viac ako štyroch rokov krajský súd nariadil pojednávanie na 22. november 2016, na ktorom vo veci vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu.

27. Krajský súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti poukázal na skutočnosť, že senát „14Co dlhodobo pracuje s vysokým počtom vecí“. Podpredseda krajského súdu v odpovedi sp. zn. Spr 2254/16 zo 7. novembra 2016 na sťažnosť na prietahy v konaní podanú sťažovateľkou posúdil sťažnosť ako dôvodnú a uviedol, že „v predmetnom konaní zistil prietahy, ktorých príčiny sú však dané okolnosťami objektívnej povahy so zreteľom na množstvo vecí pridelených na vybavenie do senátu 14Co, spôsob ich vybavovania podľa poradia zodpovedajúceho prideleným číslam spisových značiek tak, ako sú podané na Krajský súd v Bratislave... ako aj personálnu vyťaženosť sudcov...“.

28. Tieto argumenty ospravedlňujúce nečinnosť krajského súdu nemohol ústavný súd akceptovať a v súvislosti s uvedeným poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

29. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu (z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľky, postupu krajského súdu poznamenaného jeho dlhodobou nečinnosťou, zohľadňujúc pritom charakter a význam predmetu napadnutého konania a jeho celkovú dĺžku) dospel k záveru, že v postupe krajského súdu došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

III.

30. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

31. Keďže krajský súd 22. novembra 2016 vo veci rozhodol a rozsudok bol v zákonom ustanovenej lehote aj vyhotovený, stratil odôvodnenosť návrh sťažovateľky, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov.

32. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

33. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

34. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požadovala finančné odškodnenie v sume 30 000 €, ktoré odôvodňovala neprimerane dlhým a ničím neospravedlniteľným obdobím nečinnosti krajského súdu.

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľky, jej správanie počas predmetného konania, a aj tú skutočnosť, že vo veci zistil porušenie základného práva. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody (napr. III. ÚS 339/07, III. ÚS 46/08 a pod.). So zreteľom na dĺžku namietaného konania krajského súdu, berúc do úvahy aj skutočnosť, že krajský súd v čase rozhodovania ústavného súdu vo veci rozhodol, ústavný súd považoval za odôvodnené priznať mu sumu 2 000 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

36. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

37. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v celkovej sume 363,79 €.

38. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €.

39. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 303,16 € vrátane režijného paušálu (2 x 143 € + 2 x 8,58 €). Keďže právny zástupca predložil ústavnému osvedčenie o tom, že je platiteľom DPH, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom bola zvýšená o 20 %, čo predstavuje celkovú sumu 363,79 €.

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

41. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2017